

Šī grāmata ir kā mazs brīnums.

Guardian

Neparasta grāmata .. sirsnīgi izstāstīts iespaidīgs stāsts.

Irish Examiner

Vienkārši uzrakstīta un atmiņā dziļi paliekoša. Uz papīra nekā necilvēcīga nav, taču nojaušamo šausmu patiesums tāpēc ir jo spēcīgāks.

Ireland on Sunday

Šo grāmatu nevar nolikt malā, un tā ir viena no retajām, kuras dienām ilgi neiziet no prāta.

The Bookseller

Romāns, kas iedvesmo domāt, lai radītu savu atšķirīgu viedokli; grāmata, kas pelnījusi, lai to izlasa, apspriež un tur piespiestu pie sirds.

Achuka

JOHN BOYNE

THE
BOY^{IN}_{THE}
STRIPED
PYJAMAS

DŽONS BOINS

PUISĒNS
SVĪTRAINĀ
PIDŽAMĀ

No angļu valodas tulkojusi

Ieva Elsberga

821.152.1-93

Bo 270

John Boyne

THE BOY IN THE STRIPED PYJAMAS

Copyright © John Boyne

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means, electronic, mechanical, photocopying, recording or otherwise, without the prior permission of the publishers.

Artwork © Miramax Films

Published by arrangement
with Random House Children's Publishers UK,
a division of The Random House Group Limited

Translation copyright © 2013

Džons Boins

PUISĒNS SVĪTRAINĀ PIDŽAMĀ

Redaktors *Aldis Vēvers*

Apgāds Zvaigzne ABC, SIA, K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010. Red. nr. L-3246
A/s "Poligrāfists", K. Valdemāra ielā 6,
Rīgā, LV-1010.

Visas šī darba tiesības ir aizsargātas.
Izdevumu reproducēt, kopēt vai citādi pavairot
un izplatīt aizliegts bez apgāda rakstiskas atļaujas.

© Tulkojums, Ieva Elsberga, 2013

© Izdevums latviešu valodā, Apgāds Zvaigzne ABC, 2013

ISBN 978-9934-0-3869-3

Džeimijam Linčam

Pateicības

Liels paldies Deividam Fiklingam, Bellai Pīrsonai un Lindai Sārdžentai par padomu un vērtīgajiem komentāriem un par to, ka viņi man neļāva pazaudēt stāsta pavedienu. Un, kā vienmēr, paldies manam aģentam Saimonam Trevinam par to, ka viņš jau no paša sākuma mani atbalstīja. Paldies arī manai senajai draudzenei Dženetai Dženkinsai par lielo iedrošinājumu pēc sākotnējā melnraksta izlasīšanas.

Pirmā nodaļa

Bruno izdara atklājumu

Kādu pēcpusdienu, kad Bruno pārnāca mājās no skolas, viņš pārsteigts uzgāja savā istabā stāvam Mariju, ģimenes kalponi, kura allaž turēja galvu noliektu un nekad nepacēla acis no paklāja. Marija ņēma ārā no skapja viņa mantas un kravāja tās četrās lielās koka kastēs – pat tās lietas, kuras viņš bija paslēpis skapja dziļumā un kuras piederēja tikai viņam, un kurās nevienam nevajadzēja bāzt savu degunu.

– Ko tu dari? – viņš pajautāja tik pieklājīgi, cik vien spēja. Kaut arī, mājās pārnācis, viņš nepriecājās ieraudzīt kādu rakņājamies savās mantās, viņa māte vienmēr bija sacījusi, ka pret Mariju jāizturas ar cieņu, nevis jāatdarina tas, kā ar viņu runā tēvs. – Neaiztiec manas mantas.

Marija papurināja galvu un norādīja uz kāpnēm viņam aiz muguras, kur nupat bija parādījusies Bruno māte – slaida sieviete ar gariem, rudiem matiem, kas bija saņemti tādā kā tikliņā uz pakauša. Pašlaik viņa nervozi laužīja rokas, it kā negribētu kaut ko sacīt, kas tomēr jāpasaka, vai arī negribētu tam noticēt.

– Māt, – Bruno sacīja, soļodams viņai pretī, – kas te notiek? Kāpēc Marija rakājas manās mantās?

– Viņa tās kravā, – māte paskaidroja.

– Kravā? – zēns pārjautāja, žigli atcerēdamies pēdējo dienu notikumus, lai apdomātu, vai viņš ir uzvedies īpaši nerātņi vai arī skaļi lietojis tos vārdus, kurus nedrīkstēja sacīt, un vai viņu sūta prom tāpēc. Bet prātā nekas nenāca. Patiesībā viņš šajā laikā bija pret visiem izturējies pavisam pienācīgi un neatcerējās, ka vispār būtu radījis jebkādu jezgu. – Kāpēc? – viņš nesaprata. – Ko es esmu izdarījis?

Nu jau māte bija iegājusi pašas guļamistabā, bet tur atradās sulainis Larss, kurš kravāja arī viņas mantas. Māte nopūtās, vīlusies pameta gaisā rokas un izgāja atpakaļ kāpnēs. Viņai sekoja Bruno, kurš netaisījās likties mierā bez paskaidrojuma.

– Māt, – viņš uzstāja. – Kas notiek? Vai mēs pārvācamies?

– Nāc man līdzi, – māte atsaucās, iedama viņam pa priekšu uz plašo ēdamistabu, kur pirms nedēļas bija vakariņojis Fūrijs. – Parunāsimies tur.

Bruno skriešus metās lejā pa kāpnēm un pat apstēdza māti, un, kad viņa ienāca ēdamistabā, viņš jau bija priekšā. Mirkli viņš klusēdams nolūkojās nācējā un pie sevis nodomāja, ka viņa laikam gan no rīta nav pareizi uzkrāsojusies, jo plaksti izskatījās sarkanāki nekā parasti – tādi kā viņam pašam tajās reizēs, kad viņš bija sacēlis jandāliņu un iekūlies nepatikšanās, un beigās raudāja.

– Klau, tev nav jāuztraucas, Bruno, – māte sacīja, apsēzdamās tajā krēslā, kur bija sēdējusi skaistā blondīne, kas bija atnākusi vakariņās kopā ar Fūriju un pamājusī viņam, kad tēvs aizvēra durvis. – Vispār tas viss būs tikai viens liels piedzīvojums.